

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 7675/03

בפני: כבוד הנשיא א' ברק

המערער: פלוני

נגד

המשיבים: 1. פלונית
2. פלונית

ערעור פסלות שופט על החלטתו של בית המשפט לענייני משפחה באשדוד מיום 21.7.2003 בתמ"ש 4253/00 שניתן על ידי כבוד השופטת מ' ברנט

בשם המערער: בעצמו
בשם המשיבה מס' 1: עו"ד יואל בנטל

פסק-דין

ערעור על החלטתו של בית המשפט לענייני משפחה באשדוד (השופטת מ' ברנט) מיום 21.7.2003, שלא לפסול עצמו מלדון בתמ"ש 4253/00.

1. בין הצדדים, שהתגרשו בשנת 1997, התנהלו הליכים בבית המשפט לענייני משפחה באשדוד בנוגע למשמורת בתם הקטינה. במסגרת תמ"ש 4250/00 הוחלט (ביום 8.5.2001) בהסכמתו של המערער, על העברת המשמורת מהמערער למשיבה. המערער לא הגיש ערעור על פסק הדין. בחלוף למעלה ממחצית השנה הגיש המערער לבית המשפט תביעה להעברת המשמורת בקטינה בחזרה אליו (תמ"ש 4253/00). התיק נדון על ידי אותו מותב שדן בתמ"ש 4250/00 (השופטת מ' ברנט). התנהלו בו דיונים רבים, במהלכם מונתה אפטרופא לדין לקטינה, והוסכם על הצדדים כי יש צורך במינוי מומחה על מנת לבדוק את מסוגלותם ההורית של הצדדים. לאור הממצאים הסותרים בין חוות דעת המומחים השונים, החליט בית המשפט להמתין להחלטתה של ועדת החלטה (המחליטה על טיפול משפחתי במרכז ילדים-הורים של רשויות הרווחה). על החלטה זו של בית המשפט הגיש המערער בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי

בבאר שבע. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה, ואישר את החלטת בית המשפט לענייני משפחה.

2. עם פתיחת הדיון שהתקיים לאחר קבלת דו"ח ועדת ההחלטה (ביום 1.6.2003) ביקש המערער מבית המשפט לפסול עצמו. לטענתו, ההליכים האחרונים בתיק הביאו אותו למסקנה כי בית המשפט גיבש דעתו בכל הנוגע לתובענתו, וכי לא קיים סיכוי לשנות דעתו של בית המשפט. המערער השיג על אופן ניהול בית המשפט את ההליך וטען כי בית המשפט משהה מתן הכרעתו בתובענה. המערער טען כי שאלות בית המשפט במהלך כל הדיונים התייחסו רק ל"חולשותיו של המערער" ולא למצבה הנפשי של המשיבה. בית המשפט דחה (ביום 21.7.2003) את בקשת הפסילה. נקבע כי המדובר בתחושה סובייקטיבית של המערער, אשר אין לה ביסוס אובייקטיבי. כמו כן, קבע בית-המשפט כי המערער השתהה בהגשת בקשתו, שכן היא נוגעת להליכים קודמים שהתנהלו מזה זמן רב. בית המשפט הדגיש כי הוא מונחה בהחלטותיו על פי טובת הקטינה, והבהיר כי העובדה שזימן לדיון מספר כה גדול של מומחים המטפלים בקטינה על מנת להכריע בעניינה, מעיד על כך כי דעתו טרם גובשה.

3. על החלטה זו הוגש הערעור שבפני. המערער חוזר על טענותיו בבקשת הפסילה ומוסיף כי הלשון בה נקט בית המשפט בהחלטתו בבקשת הפסילה מעידה אף היא על חשש ממשי למשוא פנים כלפיו. המשיבה סבורה כי אין ממש בערעור. לטענתה אין כל בסיס לחשש כי דעתו של בית המשפט גובשה. עוד טוענת המשיבה כי המערער מנסה להלך אימים על בית המשפט בטענות סרק חסרות יסוד.

4. לאחר שעיינתי בחומר שבפני, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות. טענות המערער מכוונות כנגד דרך ניהול המשפט על ידי בית המשפט תוך הבעת חשש מיצירתה של דעה קדומה שהתגבשה גם על יסוד הדיון שהיה בתמ"ש 4250/00. הכלל הוא כי עצם הבעת עמדה או דעה בהליך קודם אינה מקימה, כשלעצמה, חשש ממשי למשוא פנים. יש לזכור כי ההחלטה בתמ"ש 4250/00 ניתנה בהסכמת המערער, וכי במסגרת תמ"ש 4253/00 בחן בית המשפט את הבקשה למשמורת נוכח הנסיבות החדשות שהוצגו בפניו, ולכן אין לומר כי דעתו של היושב בדיון "ננעלה", כך שניתן לראות בהליך כולו ש"משחק מכור" (ראו: בג"ץ 2148/94 גלברט נ' יו"ר ועדת החקירה, פ"ד מח(3) 573, 605). נראה כי דווקא הבדיקה המדוקדקת שערך בית המשפט בעניין טובת הקטינה לצורך קביעת המשמורת מעידה, כפי שאף בית המשפט עצמו הבהיר בהחלטתו נשוא הערעור, כי דעתו של בית המשפט לא גובשה והוא מקפיד על בחינת הנסיבות והשיקולים השונים בטרם ייתן הכרעתו בתיק. מרבית טענות המערער מופנות

כנגד החלטות דיוניות ושיפוטיות שניתנו על ידי בית המשפט במסגרת ניהול ההליכים. אפילו אתעלם מן השיהוי המונע העלאת חלק מן הטענות כיום, הרי שנפסק לא פעם כי הדרך לתקיפת החלטות מעין אלו היא באמצעות הגשת בקשות רשות ערעור או ערעור-על פי סדרי הדין-ולא באמצעות הגשת בקשות פסלות וערעור פסלות. גוף ההחלטה הוא שצריך לעמוד לביקורת ולא גופו של היושב בדין (ראו, לדוגמא: ע"א 7724/96 טודרוס נ' טודרוס (לא פורסם); ע"א 7186/98 שלמה מלול נ' אלברט ג'אן (לא פורסם)). אפילו טוען בעל דין נגד שורת החלטות דיוניות – ולא רק נגד החלטה אחת, אין בכך כדי ליצור עילת פסלות (ראו: ע"א 220/99 ח.ר. דולומיט חברה לבנין ופיתוח בע"מ נ' תעשיות רדימיקס (ישראל) בע"מ, (טרם פורסם); ע"א 2668/96 וינברג דורון ושות', עו"ד נ' הרב משה יהודה לייב רבינוביץ (לא פורסם)).

אשר על כן, הערעור נדחה. המערער ישא בהוצאות המשיבה מס' 1 בערעור בסך של 5,000 ₪.

ניתן היום, כ"א בחשון התשס"ד (16.11.2003).

ה נ ש י א